

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **JUDr. Michal Bernard, Ph.D.**, advokát
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D.
sídlem Aranžerská 166, 190 14 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti: **ČEPS, a.s.**, IČO 25702556
sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministryně životního prostředí ze dne 1. 7. 2022,
č. j. MZP/2022/430/613

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce žádal o informace vztahující se k prodloužení stanoviska EIA k záměru „*V415 Čechy Střed – Chodov – zdvojení stávajícího vedení*“: zda již byla na ministerstvo životního prostředí doručena žádost o další prodloužení stanoviska EIA, a pokud ano, tak žádal o zaslání kopie žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA včetně příloh, kopie doručanky prokazující datum doručení žádosti na ministerstvo a kopie případného požadavku ministerstva na doplnění žádosti.
2. Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru interního auditu a finanční kontroly (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 3. 2. 2022, č. j. MZP/2022/010/367 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), bylo částečně vyhověno žádosti žalobce co do potvrzení, že byla doručena žádost o další prodloužení stanoviska EIA, a ve zbytku (zaslání kopií listin) byla žádost zamítnuta s odůvodněním, že žádat o přístup ke spisovému materiálu lze toliko dle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném a účinném znění (dále jen „*správní řád*“), nikoliv podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, v platném a účinném znění (dále jen „*zákon o právu na informace o životním prostředí*“).
3. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí ministryně životního prostředí ze dne 1. 7. 2022, č. j. MZP/2022/430/613 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení a následně se vypořádal s jednotlivými námitkami rozkladu. Žalobce nejdříve namítal, že výslovně požadoval poskytnutí informací týkajících se konkrétního správního řízení ve věci konkrétního posuzování vlivů na životní prostředí, přičemž z žádosti nelze usuzovat, že žádal o nahlédnutí do správního spisu. Žalovaný uvedl, že žádost žalobce nebyla překvalifikována a byla vyřízena v režimu zákona o právu na informace o životním prostředí, nicméně o přístup ke spisovému materiálu je třeba žádat dle správního řádu, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně své úvahy opřel o judikaturu týkající se zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném a účinném znění (dále jen „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“), který však na danou věc není použitelný. Žalovaný k tomu uvedl, že judikatura k danému zákonu je velmi střídmá a při podobnosti řady institutů je aplikovatelná i judikatura k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný dále upozornil na pravidlo přednosti zvláštní úpravy před úpravou obecnou, přičemž právě institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je úpravou zvláštní.
6. Žalobce tvrdil, že § 11 věta druhá a třetí a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí nevylučují souběžné použití zvláštního zákona. Podle žalovaného tato ustanovení nejsou relevantní, neboť nepřímou novelizují právní předpisy o poskytování informací před přijetím zákona o svobodném přístupu k informacím (tedy i zákon o právu na informace o životním prostředí), přičemž je potřeba vycházet ze zásady *lex posterior derogat priori*.
7. Žalobce dále namítal, že pokud zákonodárce vložil ustanovení o výluce v podobě § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tak v zákoně o právu na informace o životním prostředí takovou výlukou stanovit nechtěl. Žalovaný k tomu uvedl, že zákon o právu na

informace o životním prostředí je právní úpravou předcházející, a zákonodárci tak nelze přičítat úmysl vědomého odchýlení od právní úpravy přijaté o rok později.

8. Proces prodloužení platnosti stanoviska se podle žalobce podpůrně řídí částí čtvrtou správního řádu, a podle § 154 správního řádu se § 17 a § 38 správního řádu použijí pouze přiměřeně. Použití zákona o právu na informace o životním prostředí přitom nelze vyloučit. Žalovaný k tomu uvedl, že přiměřené použití ustanovení o nahlížení do spisu vychází pouze z charakteru řízení podle části čtvrté, které je řízením bez účastníků. Správní orgán však není zbaven povinnosti respektovat požadavky § 38 správního řádu a šetřit oprávněné zájmy dotčených osob. V předmětném řízení byl veden spis a právo nahlížet do něj přísluší pouze vymezeným osobám.
9. Žalobce závěrem namítal, že proces EIA je veřejný a všechny podklady se zveřejňují v informačním systému. Požadavek, aby se dotčená veřejnost a územní samosprávné celky dostavovaly na ministerstvo, dle žalobce nepřiměřeně zatěžuje dotčené osoby i úřední osoby. Žalovaný k tomu uvedl, že právo na přístup ke spisové dokumentaci je třeba uplatnit prostřednictvím § 38 správního řádu. Veřejnost ke spisu bez dalšího přístup nemá a procesu prodloužení platnosti stanoviska EIA se nezúčastní.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení nejdříve uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 písm. a) bodem 6 ve spojení s § 2 písm. c), s § 11 větou druhou a třetí a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí, a to s přihlédnutím k čl. 1 odst. 2 písm. g) bodům iv) a v), čl. 6 odst. 2, 3 a 5 a čl. 8a odst. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Žalobce dále tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu na přístup k požadovaným informacím o životním prostředí. Právní režim poskytování informací o životním prostředí podle zákona o právu na informace o životním prostředí je dle žalobce režimem zvláštním, který má přednost jak před zákonem o svobodném přístupu k informacím, tak před § 38 správního řádu. Informace, které se týkají posuzování vlivů na životní prostředí, lze podřadit pod informace o životním prostředí ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. 1. 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS, v platném a účinném znění (dále jen „*směrnice o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí*“), i ve smyslu čl. 2 odst. 3 písm. b) Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „*Aarhuská úmluva*“).
11. Žalobce nejdříve argumentoval vztahem zákona o právu na informace o životním prostředí ke zvláštním zákonům. Žalobce zákon porovnal se zákonem o svobodném přístupu k informacím, který v § 2 odst. 3 výslovně stanoví, že pokud zvláštní zákon obsahuje úpravu poskytování informací, použije se tento zákon a zákon o svobodném přístupu k informacím se použije subsidiárně. Oproti tomu zákon o právu na informace o životním prostředí v § 11 a § 15 stanoví, že právo na informace o životním prostředí a poskytování těchto informací nelze jiným zákonem omezit nebo vyloučit. Tento závěr potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu a judikatura. Vzhledem k tomu, že zákon o právu na informace o životním prostředí neobsahuje úpravu podobnou § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, a naopak obsahuje odporující § 11 a § 15, nelze na daný případ použít

judikaturu týkající se § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, na kterou odkázal žalovaný.

12. Žalobce dále argumentoval vztahem zákona o právu na informace o životním prostředí k § 38 a § 154 správního řádu. Zákonodárce dle žalobce v zákonu o právu na informace o životním prostředí nechtěl zavést pravidlo obdobné § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť jej do něj nevložil, a naopak do něj vložil § 11 a § 15, které zavádí jeho „superspecialitu“. Výklad žalovaného je nepřipustná analogie legis v neprospěch adresátů právních norem, která je v rozporu s výslovným zněním zákona, podle kterého je otázka obecné a zvláštní úpravy stanovena opačně, než dovozuje žalovaný. Žalovaný tak aplikoval pravidlo, které zákon postrádá, a naopak odmítl aplikovat výslovná pravidla, která zákon obsahuje. Žalobce oponoval i závěru žalovaného, že § 11 a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí se vztahují jen na zákony přijaté před přijetím zákona. Tato úvaha postrádá jakoukoliv oporu v zákoně i důvodové zprávě. Argument *lex posterior derogat priori* je proto nepoužitelný. Tomuto závěru nesvědčí ani skutečnost, že obdobnou úpravu nahlížení do správního spisu obsahoval předchozí správní řád z roku 1967 ve svém § 23.
13. Žalobce svá tvrzení opřel také o vztah zákona o právu na informace o životním prostředí k zákonné úpravě procesu rozhodování o prodloužení platnosti stanoviska EIA. Dle § 154 správního řádu není při vydávání stanoviska EIA přímo ani obdobně použitelný jak § 17, tak ani § 38 správního řádu. Obě ustanovení jsou použitelná pouze přiměřeně, takže není vyloučeno použití výslovné opačné úpravy v zákonu o právu na informace o životním prostředí s přihlédnutím k evropskému právu a Aarhuské úmluvě. Proces posuzování vlivů na životní prostředí je veřejný, v němž se všechny podklady bez dalšího zveřejňují na internetu, resp. se aktivně zpřístupňují podle § 2 písm. d) a § 5 zákona o právu na informace o životním prostředí, což platí i o prodloužení platnosti stanoviska EIA, která je pouze dílčím úsekem procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Výklad žalovaného, podle kterého má veřejnosti být odepřeno zpřístupnění podkladů z procesu rozhodování o prodloužení platnosti stanoviska EIA a musí postupovat dle § 38 správního řádu, je dle žalobce nepřijatelný a v rozporu s právními předpisy.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě a další vyjádření

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 9. 2022 nejdříve upozornil na skutečnost, že žalobce ani nepopírá, že fakticky žádá o přístup do správního spisu a účelem jeho žádosti je získat přístup do spisové dokumentace, nikoli ke konkrétní informaci. Žalovaný již navíc vyřizoval obdobnou žádost zástupce žalobce. Žalovaný na žádost žalobce žádost vyřizoval v režimu zákona o právu na informace o životním prostředí, přestože si je vědom závěru správních soudů o tom, že má být vyřizována výlučně v režimu správního řádu.
15. Ke vztahu informačních zákonů žalovaný uvedl, že odlišnost spočívá v charakteru poskytovaných informací, jelikož na informace o vlivu určité činnosti na životní prostředí nelze aplikovat některé obecně uznávané důvody odepření přístupu k informacím o životním prostředí. Žalovaný se neztotožňuje s názorem, že zákon o právu na informace o životním prostředí přistupuje k zvláštním komplexním právním úpravám výslovně odlišně. Argumentace absencí období ustanovení obdobnému § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je lichá, a to s odkazem na citovanou judikaturu, která řeší, jaký požadavek lze považovat za žádost o poskytnutí informací a jaký požadavek je již žádostí o zpřístupnění celého spisu či jeho podstatné části. Žalobce těží z širokého vymezení pojmu „informace o životním prostředí“ a nedostatku judikatury, přestože je zjevné, že přímým

úmyslem zákonodárce nebylo zajistit neomezený přístup veřejnosti do správního spisu a vyloučit aplikaci § 38 správního řádu. Nelze dovodit ani promyšlenost kroků zákonodárce ve vztahu k přístupu do správního spisu. Předmětné směrnice ani Aarhuská úmluva do pojmu „informace o životním prostředí“ nezahrnují informace o vedených správních řízeních. Informacemi o životním prostředí jsou „informace, které vypovídají o správních řízeních ve věcech životního prostředí, posuzování vlivů na životní prostředí“. Zákonodárce dle žalovaného nepředpokládal uplatnění tohoto práva pro přístup ke správnímu spisu, nýbrž pro získání obecných informací o vedeném řízení či environmentálních informacích ve spisu. Dle žalovaného je nesporné, že při vyřizování žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA je veden spis ve smyslu § 17 správního řádu. Přiměřenost použitelnosti § 38 správního řádu je tak dána tím, že řízení nemá účastníky. To však neznamená, že se toto ustanovení neuplatní.

16. Žalovaný nepopírá, že některé informace ve správním spisu spadají do definice pojmu informace o životním prostředí, stěží však lze do tohoto pojmu zahrnout doručenkou či případnou výzvu k doplnění žádosti. Zákon v případě procesu prodloužení platnosti stanoviska EIA nepřiznává žádná oprávnění zapojit se do něj, a správnímu orgánu neukládá povinnost takový podklad zveřejnit. Namítání nezákonnosti stanovisek EIA je možné až v rámci navazujících řízení.
17. Žalobce k vyjádření žalovaného nepodal repliku.
18. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
20. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť ani jedna ze stran se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřila (jejich souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován). Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
21. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
22. Žádostí ze dne 7. 1. 2022 žalobce požádal o informace vztahující se k prodloužení stanoviska EIA k záměru „V415 Čechy Střed – Chodov – zdvojení stávajícího vedení“: zda byla na ministerstvo životního prostředí doručena žádost o další prodloužení stanoviska EIA, a pokud ano, tak žádal o zaslání kopie žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA včetně příloh, kopie doručenkou prokazující datum doručení žádosti na ministerstvo a kopie případného požadavku ministerstva na doplnění žádosti. O poskytnutí informací žádal podle zákona o právu na informace o životním prostředí.
23. Dne 3. 2. 2022 bylo vyhověno části žádosti žalobce, a bylo mu sděleno, kdy byla podána žádost o další prodloužení stanoviska EIA. Zpřístupnění informací podle dalších bodů

žádosti bylo odepřeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru interního auditu a finanční kontroly, ze dne 3. 2. 2022, č. j. MZP/2022/010/367, s odůvodněním, že kompletní spisový materiál ani jeho podstatnou část dle zákona o právu na informace o životním prostředí zpřístupnit nelze.

24. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 2. 2022 rozklad, který byl zamítnut rozhodnutím ministryně životního prostředí ze dne 1. 7. 2022, č. j. MZP/2022/430/613.
25. V projednávané věci vyšel soud z následující právní úpravy v rozhodném znění.
26. Podle § 2 písm. a) bodu 6 zákona o právu na informace o životním prostředí platí, že pro účely tohoto zákona se informacemi o životním prostředí (dále jen "informace") rozumí informace v jakékoliv technicky proveditelné podobě, které vypovídají zejména o správních řízeních ve věcech životního prostředí, posuzování vlivů na životní prostředí, peticích a stížnostech v těchto věcech a jejich vyřízení a rovněž informace obsažené v písemnostech týkajících se zvláště chráněných součástí přírody a dalších součástí životního prostředí chráněných podle zvláštních předpisů.
27. Podle § 2 písm. c) zákona o právu na informace o životním prostředí platí, že pro účely tohoto zákona se zpřístupňováním informací rozumí jejich poskytování jakoukoliv technicky proveditelnou formou jednotlivým právnickým nebo fyzickým osobám, jež o ně požádaly, (dále jen „žadatel“), přímé nahlížení do písemností nebo jiných souborů informací, pořizování výpisů, opisů nebo kopií žadatelem v sídle nebo v jiných prostorách povinných subjektů a informování o způsobech a metodách získání jednotlivých informací.
28. Podle § 11 zákona o právu na informace o životním prostředí platí, že zvláštní zákon může stanovit případy, kdy je jiná osoba povinna zpřístupňovat informace. Zvláštní zákon může rovněž určit odchylné způsoby a podmínky zpřístupňování informací. Právo na informace o životním prostředí podle tohoto zákona však nelze omezit nebo vyloučit.
29. Podle § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí platí, že pokud zvláštní právní předpisy upravují též poskytování informací, které jsou předmětem úpravy tohoto zákona, nelze rozsah informací stanovený tímto zákonem omezit.
30. Podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.
31. Právo na informace o životním prostředí je zakotveno na ústavní úrovni v čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo na úplné a včasné informace o stavu životního prostředí a životních zdrojů. Toto právo na rozdíl od práva na informace vyjádřeného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod neslouží ani tak ke kontrole hospodaření s veřejnými prostředky a uspokojení zájmu jednotlivců o chod věcí veřejných, jako spíše k vykreslení stavu životního prostředí, který se těchto jednotlivců může přímo dotýkat (TOMOSZEK, Maxim, TOMOSZKOVÁ, Veronika, VOMÁČKA, Vojtěch. Čl. 35 [Životní prostředí]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 170.). Tento závěr potvrzuje i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 5 A 128/2015-49, podle kterého „[p]ouze na základě podrobných informací

o životním prostředí je veřejnost schopna poznat jeho stav, uvědomovat si v čase jeho proměny, přijmout odpovědnost za jeho kvalitu a činit kvalifikovaná rozhodnutí k jeho ochraně“.

32. Česká republika je vázána také Aarhuskou úmluvou, ze které jí vyplývají další závazky na poli přístupu k informacím o životním prostředí, a které byly základem pro přijetí úpravy obsažené v zákoně o právu na informace o životním prostředí. Právě tato úprava tvoří tzv. minimální standard, který při rozhodování o poskytování informací o životním prostředí nelze obejít. Z této úpravy vyplývá především důraz na co nejextenzivnější výklad pojmu „právo na informace o životním prostředí“ (čl. 2 bod 3 Aarhuské úmluvy a čl. 2 bod 1 směrnice o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí, vtělené do odst. 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí). Podle čl. 4 Aarhuské úmluvy nemusí žadatel prokazovat oprávněný zájem na poskytnutí informace.
33. Na ústavní úrovni pak vyslovil Ústavní soud poměr speciality práva na informace o životním prostředí k obecnému právu na informace v usnesení ze dne 19. 1. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 26/95. Ve stejném postavení jsou i základní zákony, které tato dvě ústavní práva provádějí, tedy zákon o právu na informace o životním prostředí a zákon o svobodném přístupu k informacím (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63).
34. Vztah zákona o právu na informace o životním prostředí a jiných právních předpisů je na úrovni obecně závazných předpisů vyjádřen v § 11 a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí. Podle těchto ustanovení nelze právo na informace o životním prostředí podle tohoto zákona omezit nebo vyloučit co do způsobů a podmínek zpřístupňování (§ 11) a co do rozsahu (§ 15). Zavádí se tak tzv. minimální standard, podle kterého právo na informace o životním prostředí nemůže být redukováno pod úroveň stanovenou tímto zákonem, popř. pod úroveň stanovenou Aarhuskou úmluvou nebo směrnicí o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí. Tato ustanovení nepřímou novelizovala právní předpisy upravující poskytování informací (též) o životním prostředí před přijetím tohoto zákona. Co se týče později přijaté úpravy poskytování informací, je třeba vycházet z výkladového pravidla *lex posterior derogat priori* a *lex posterior specialis derogat legi priori generali*, tedy „pozdější zákon ruší předcházející“ a „pozdější zákon speciální ruší obecný zákon dřívější“, a aplikovat pozdější úpravu (JELÍNKOVÁ, Jitka. § 15 Vztah k jiným právním předpisům. In: JELÍNKOVÁ, Jitka a Miloš TUHÁČEK. *Zákon o právu na informace o životním prostředí: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-7-27] ASPI_ID KO123_1998CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X).
35. Co se týče vztahu zákona o právu na informace o životním prostředí a zákona o svobodném přístupu k informacím, lze tedy bezpochyby uzavřít, že zákon o právu na informace o životním prostředí je k druhému jmenovanému v poměru speciality. V případě žádosti o poskytnutí informací o životním prostředí, tedy i v případě žalobce, je proto potřeba postupovat podle zákona o právu na informace o životním prostředí, přičemž zákon o svobodném přístupu k informacím se použije pouze podpůrně a v tomto ohledu lze vycházet i ze závěrů judikatury vztahující se k zákonu o svobodném přístupu k informacím (obdobně viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103). Obecně se proto městský soud neztotožnil s výchozí argumentací žalobce, že judikatura k zákonu o svobodném přístupu k informacím není přílehlavá s odkazem na § 11 a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí a chybějící období § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud je naopak toho názoru, že tam, kde zákon o právu na informace o životním prostředí výslovně nestanovuje zvláštní právní úpravu, podpůrně lze vycházet

z principů, které vytýčil zákon o svobodném přístupu k informacím a související judikatura správních soudů.

36. Konkrétně pak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí argumentoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, a ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100. Tyto rozsudky se zabývají problematikou toho, co je žádostí o nahlédnutí do správního spisu, a zda je třeba postupovat podle správního řádu, nebo podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Na základě citované judikatury dospěl k závěru, že žádost žalobce je dle jejího obsahu třeba kvalifikovat jako žádost o nahlédnutí do spisu podle § 38 správního řádu a je proto třeba postupovat v režimu této zvláštní úpravy. Dále uzavřel, že nahlížení do spisu je ve správním řádu upraveno komplexně, a právo na přístup ke správnímu spisu tak nelze uplatnit na základě informačních zákonů. Ke stejnému závěru lze dojít i v případě rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, a ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, na které žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí, a podle kterých lze uzavřít, že není důležité formální označení žádosti o poskytnutí informací, nýbrž její skutečný záměr. I tato rozhodnutí řeší problematiku nahlížení do správního spisu a jejich použití nenarušuje minimální standard přístupu k informacím o životním prostředí. Žalovaný na jejich základě učinil závěr, že námitka žalobce, že žádal o poskytnutí konkrétní informace, nikoliv o nahlížení do spisu, není důvodná.
37. V těchto případech tedy správní soudy hodnotily, zda byla předmětná žádost vůbec žádostí o poskytnutí informací nebo žádost o nahlížení do spisu. To je podstatou sporu i v nyní projednávané věci. Městský soud pak vzhledem ke svému dílčímu závěru, že judikatura k zákonu o svobodném přístupu k informacím je podpůrně aplikovatelná i na poskytování informací o životním prostředí tohoto názoru, že závěry těchto judikátů jsou příhodné i na tuto věc. K tomu viz dále.
38. Co se týče samotného procesu a formy poskytování informací o životním prostředí, subjekty povinné k zveřejnění informací o životním prostředí jsou vyjmenovány v § 2 písm. b) zákona. O poskytnutí informace může požádat jakákoliv fyzická nebo právnická osoba. To vyplývá z § 2 písm. c) tohoto zákona, přičemž § 3 zákona stanovuje pouze náležitosti žádosti a nijak neomezuje okruh osob, které mohou žádost podat. Zákon o právu na informace o životním prostředí dále v § 6 stanovuje způsob a formu zpřístupnění informace a v § 7 lhůtu pro její zpřístupnění. Omezit nebo odeprít zpřístupnění informací lze pouze na základě důvodů uvedených v § 8 příslušného zákona (např. pokud zpřístupnění vylučují předpisy o ochraně utajovaných informací, o ochraně duševního vlastnictví, o ochraně obchodního tajemství aj., pokud by zpřístupnění této informace mohlo mít nepříznivý vliv na ochranu životního prostředí v místech, kterých se informace týká, nebo pokud se týká materiálu ve fázi dokončování nebo rozpracovaných dokumentů nebo dosud nezpracovaných nebo nevyhodnocených údajů), přičemž o nevyhovění žádosti, byť částečném, musí být rozhodnuto podle § 9.
39. Výčet informací, které jsou informacemi o životním prostředí, je stanoven v § 2 zákona o právu na informace o životním prostředí, mj. také informace, které vypovídají o správních řízeních ve věcech životního prostředí a o posuzování vlivů na životní prostředí. Tím, co je informace o životním prostředí, se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2020, č. j. 5 As 231/2018-77: „*Za informace o životním prostředí lze obecně považovat jakékoli informace v písemné, obrazové, zvukové, elektronické nebo jiné podobě (tedy informace v jakékoli technicky proveditelné podobě) o stavu složek životního prostředí, faktorech, které ovlivňují*

nebo pravděpodobně ovlivní složky životního prostředí, stavu lidského zdraví a bezpečnosti, o podmínkách života lidí, o kulturních a architektonických památkách, stavebních objektech, opatřeních, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky a faktory složek životního prostředí, pokud jsou nebo mohou být ovlivněny stavem složek životního prostředí nebo prostřednictvím těchto složek; mezi tyto informace je možno také řadit zprávy o provádění právních předpisů o životním prostředí. Uvedená definice informace je podrobněji rozvedena (včetně konkrétních příkladů) v jednotlivých právních předpisech, které obsahují legální definici tohoto pojmu [2 odst. 3 Aarhuské úmluvy, čl. 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS, či § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí]. Definice informace o životním prostředí v citovaných předpisech není úplná, neboť jednotlivé výčty tam uvedené jsou pouze demonstrativní a za informaci o životním prostředí lze považovat i další informace, které zde nejsou explicitně vyjádřeny, ovšem dle jejich charakteru je lze zařadit pod rozsah informací o životním prostředí. Uvedené plyne z jednotlivých formulací Aarhuské úmluvy, směrnice a zákona o právu na informace o životním prostředí typu „jako je“ a „zejména“. Ze širokého pojetí definice informace o životním prostředí vyplývá, že tento pojem je nutné vykládat extenzivně. S tím koresponduje skutečnost, že Aarhuská úmluva a z ní vycházející směrnice o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí členskými státy ukládají, aby případné důvody pro odmítnutí žádosti o informaci vykládaly restriktivním způsobem. Stejně tak zákon o právu na informace o životním prostředí vymezuje důvody pro odepření zpřístupnění informací úžeji než zákon o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 162/2018-51, a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2015-71).

40. Podle § 2 písm. a) bodu 6 zákona o právu na informace o životním prostředí jsou takovými informacemi mj. informace vypovídající o posuzování vlivů na životní prostředí, což bezpochyby odkazuje právě na zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v platném a účinném znění (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). V souladu s tímto závěrem je i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které má být pojem „informace o životním prostředí“ definován co nejextenzivněji (srov. rozsudek ze dne ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 162/2018-51).
41. Proces posuzování vlivů na životní prostředí je přitom zásadně veřejný, a osoby dotčené posuzovanými záměry v něm mají několik možností, jak ovlivnit rozhodování o nich. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí rozlišuje veřejnost, kterou je jedna nebo více osob /§ 3 písm. h) zákona/ a dotčenou veřejnost, kterou je osoba, která může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčena ve svých právech nebo povinnostech, nebo právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví /§ 3 písm. i) zákona/.
42. Účast veřejnosti se projevuje v možnosti vyjádřit se k oznámeným záměrům (§ 6 odst. 6 zákona), načež tato vyjádření slouží jako podklad pro zjišťovací řízení (§ 7 odst. 3 zákona) a pro zpracování posudku (§ 9 zákona). Oznámení o záměrech jsou zveřejňována na internetu (§ 16 zákona). Záměry mohou být předmětem veřejného projednání (§ 17 zákona), jehož závěry jsou podkladem pro zpracování posudku (§ 9 zákona). Všechny tyto podklady jsou základem pro vydání závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, které je posléze podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních (§ 9a

odst. 1, 3 zákona). V navazujícím řízení může veřejnost k záměru uplatňovat připomínky, právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví se může přihlásit jako účastník, podat odvolání proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení a domáhat se jeho soudního přezkumu žalobou (§ 9c zákona).

43. Participace veřejnosti je značně omezena právě při prodlužování platnosti závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Příslušný úřad platnost prodlouží za předpokladu, že nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Nejsou tak uplatňovány instituty, při nichž dochází k účasti veřejnosti: oznamování záměru, zjišťovací řízení, veřejné projednání aj. Výjimku stanoví § 9a odst. 5 v případě uskutečňování záměru v etapách, což však není případ dané věci.
44. Spornou tak zůstává otázka, zda žalobce fakticky žádal o poskytnutí informací o životním prostředí, nebo o prosté nahlížení resp. poskytnutí kopií částí správního spisu. Městský soud na tomto místě předesílá, že žalobce v žalobě nijak nepolemizuje s tím, zda požadované a později odepřené informace jsou informacemi o životním prostředí. Svoji procesní obranu soustředí výhradně na to, zda ob stojí postup správních orgánů, které jeho žádost kvalifikovaly jako žádost o nahlížení do spisu, které mu s odkazem na § 38 správního řádu odepřely.
45. Otázkou, jak rozlišit žádost o nahlížení do spisu, nebo žádost o informace, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, ve kterém uzavřel, že žádostí podle informačního zákona bude, požaduje-li žadatel jen kopie určitých dokumentů ze spisu, a shrnul, že *„nemohla-li žalobkyně vůbec nahlížet do spisu, nemohla se tomuto zákonnému zákazu vyhnout tím, že celou věc „překlopí“ do jiného zákonného režimu. Žádosti podle informačního zákona nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výlukou z nahlížení do spisu. Ostatně právě § 2 odst. 3 informačního zákona vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi. Je-li žádost o informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že žadatel chce získat kopie celého spisu či jeho podstatné části, musí žadatel věc řešit cestou žádosti podle § 38 správního řádu, nikoliv cestou žádosti dle informačního zákona.“*
46. Nejvyšší správní soud v dosavadní judikatuře pak vytýčil tenkou linii mezi tím, jak rozlišit žádost o nahlížení do spisu podanou prostřednictvím žádosti o informace. Vyložil, že postup podle úpravy nahlížení do spisu ve správním řádu připadá v úvahu v případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu. Pokud se však výslovně dovolává postupu podle informačního zákona, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální úpravu obsaženou ve správním řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, a ze dne 15. 9. 2008, č. j. 6 As 52/2007-80).
47. V jiném rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, však Nejvyšší správní soud poukázal také na to, že žádost o informace ve své povaze nemá být zastřenou žádostí o nahlížení do správního spisu. K možnému vodítku tohoto rozlišení lze podle názoru městského soudu vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soudu vyložil, že pro rozlišení institutu

informační žádosti a nahlížení do spisu není podstatná otázka konkrétního označení požadovaných dokumentů ze spisu, ale rozsah žádosti.

48. Žalobce v této souvislosti sporuje, zda je vůbec možné, aby na žádost žalobce bylo aplikovatelné omezené nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, když svou aplikační přednost zákon nijak neomezuje (srov. § 11 a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí). Současně sporuje přiměřené užití § 38 v řízení o prodloužení stanoviska EIA.
49. Městský soud předesílá, že zákon o právu na poskytování informací o životním prostředí sám neobsahuje žádnou speciální úpravu nahlížení do správního spisu. Byť se zpřístupnění informace o životním prostředí může uskutečnit i nahlížením do písemností /srov. § 2 písm. c) zákona o právu na informace o životním prostředí/, znamená to pouze tolik, že je-li informace určena ke zpřístupnění, znamená to, že se tak může stát nahlížením do písemnosti. Neznačí to, že žadatel o informace o životním prostředí má automaticky bez omezení právo nahlížet do správního spisu a že se jedná o zvláštní právní úpravu oproti § 38 správního řádu.
50. K otázce přiměřeného užití § 38 správního řádu při vydávání stanoviska EIA je třeba vycházet ze znění § 154 správního řádu. Podle citovaného ustanovení se při vydávání tzv. jiných úkonů (judikatura dovodila, že takovým úkonem je i závazné stanovisko, tedy i stanovisko EIA podle § 9a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150; to mezi stranami ani není sporné) postupuje podle části čtvrté a části první správního řádu, obdobně podle vyjmenovaných ustanovení části druhé a třetí. Přiměřeně se použijí další ustanovení správního řádu, pokud jsou potřebná.
51. Vzhledem k tomu, že § 38 správního řádu není v § 154 správního řádu jakožto ustanovení obsažené v části druhé správního řádu vyjmenováno, přichází v úvahu jen jeho přiměřené použití. Podle názoru soudu lze však uzavřít, že potřebnost aplikace § 38 správního řádu v daném případě vyvstala. V řízení o posuzování vlivů na životní prostředí nepochybně platí obecná a základní povinnost správních orgánů vést správní spis jako „v každé věci“ dle § 17 správního řádu. Správní řád žádnou výlukou z této povinnosti nestanovuje a nestanovuje ji ani zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Přiměřená aplikace povinnosti vést spis při vydávání stanoviska EIA je tak na místě. Je pak žádoucí, aby obsah takového spisu byl chráněn a aby přístup do něj byl umožněn pouze účastníkům řízení a osobám, které prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod dle § 38 správního řádu. To tím spíše, že, jak bylo vyloženo již výše, ani účast veřejnosti v procesu prodloužení stanoviska EIA není bezbřehá. I z tohoto pohledu je proto na místě přiměřená aplikace § 38 správního řádu a omezená možnost nahlížení do správního spisu.
52. Komentářová literatura k ustanovení § 38 správního řádu ve vztahu k poskytování informací o životním prostředí pak uvádí, že „Úprava nahlížení do spisu v § 38 spr. řádu je chápána jako komplexní zvláštní úprava (srov. také § 2 odst. 3 zák. o svobodném přístupu k informacím). Proto pokud osoba (v praxi neúčastník správního řízení) požaduje nahlížení do celého spisu správního řízení ve věci životního prostředí, je namísto postupovat podle § 38 spr. řádu. To znamená, že neúčastník správního řízení ve věci životního prostředí musí prokázat právní zájem nebo jiný vážný důvod a musí být splněny další podmínky, aby mu nahlížení do spisu bylo umožněno.“ (JELÍNKOVÁ, Jitka. § 2 Vymezení pojmů. In: JELÍNKOVÁ, Jitka a Miloš TUHÁČEK. Zákon o právu na informace o životním prostředí: Praktický komentář

[Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-8-14]. ASPI_ID KO123_1998CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.)

53. Zákon o právu na informace o životním prostředí sice neobsahuje ustanovení, kterým by sám vyloučil aplikaci některých ustanovení tohoto zákona, jako je tomu obdobně v § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Takový výslovný odkaz na zákonnou výlukou v projednávané věci však podle názoru městského soudu není nezbytný. Správní řád je (později přijatý) obecně platný předpis pro činnost veřejné správy a správní řízení (§1 odst. 2 správního řádu) a vztahuje se i na prodloužení stanoviska EIA (viz výše). Primárním účelem § 38 správního řádu není odmítání či omezení poskytování informací o životním prostředí. Toto ustanovení upravuje toliko okruh oprávněných osob k nahlížení do správního spisu. Ustanovení § 38 správního řádu samo o sobě nijak nekoliduje s účelem ustanovení § 11 a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí, která se týkají mj. vyloučení omezení poskytování informací o životním prostředí rozsahu jinými předpisy v menším rozsahu než tímto zákonem. Účel ustanovení § 38 správního řádu a § 11 a § 15 zákona o právu na informace o životním prostředí je zjevně jiný, jejich aplikace vedle sebe – sama o sobě – není vyloučena.
54. Při hodnocení vzájemného vztahu těchto ustanovení je tedy nutno primárně rozlišit to, zda je žádáno o přístup a nahlížení do správního spisu a je na místě aplikovat § 38 správního řádu nebo zda je žádáno pouze o informace o životním prostředí.
55. Městský soud v tomto ohledu shledal, že žalobce stručně dne 7. 1. 2022 požádal o poskytnutí informací, zda již byla na ministerstvo životního prostředí doručena žádost o další prodloužení stanoviska EIA, a dále požádal o kopie žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA včetně příloh, kopie doručanky prokazující datum doručení žádosti na ministerstvo a kopie případného požadavku ministerstva na doplnění žádosti.
56. Žalobce v žádosti uvedl, že požaduje poskytnutí informací podle zákona o právu na informace o životním prostředí, dále žádost již nijak neodůvodnil. Žádosti žalobce bylo 3. 2. 2022 vyhověno zčásti, a to v rozsahu sdělení, zda byla doručena žádost o prodloužení stanoviska EIA. Ve zbývajících částech, tedy v žádosti o zaslání uvedených dokumentů, byla žádost zamítnuta s tím, že se jedná o žádost o nahlížení do spisu, přičemž v režimu citovaného zákona nelze zpřístupnit kompletní spisový materiál nebo jeho část. K rozsahu žádosti správní orgán I. stupně uvedl, že v dané věci, za situace, kdy ještě nebylo rozhodnuto, tvoří požadované dokumenty podstatnou část spisu, ba dokonce celý spisový materiál.
57. S tímto hodnocením se městský soud ztotožnil.
58. Primární otázkou je, zda všechny požadované dokumenty jsou informacemi o životním prostředí podle § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí, a to i ve světle judikatury správních soudů, podle které má tento pojem být vykládán co nejextenzivněji.
59. Podle soudu není pochyb o tom, že sama žádost o prodloužení platnosti stanoviska EIA včetně příloh obsahuje informace o životním prostředí. Následkem prodloužení stanoviska EIA dojde k prodloužení zásahu záměru do životního prostředí. Informace o tom, zda oznamovatel budoucího záměru má dále zájem o to, aby byl šetřen vliv tohoto záměru na životní prostředí, nepochybně je informací o životním prostředí.
60. Dle soudu však informacemi o životním prostředí podle citovaného ustanovení již nejsou doručinka a případná výzva k doplnění žádosti. Tyto dva podklady jsou ryze procesní

povahy a samy o sobě o životním prostředí nijak nevypovídají. Informace, které z těchto zdrojů lze čerpat, jsou datum doručení žádosti a údaje o tom, zda byla žádost dle názoru správního orgánu úplná, jak má být případně doplněna. U výzvy se v této fázi správní orgán vyslovuje k formálním otázkám žádosti, ještě ani nehodnotí věcnou stránku žádosti o prodloužení stanoviska EIA. Takovou informaci o životním prostředí by tak dle soudu bylo až případné výsledné posouzení žádosti o prodloužení stanoviska EIA.

61. Žalobce v žalobě ani nepolemizuje s povahou a obsahem požadovaných podkladů, nepředestírá také žádné důvody, pro které by všechny nebo alespoň některé z nich měly být informacemi o životním prostředí. Namítá pouze tolik, že postup k odepření nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu nebyl důvodný. Vycházejí z formulace jinak velmi stručné žádosti z 7. 1. 2022, je městský soud nicméně toho názoru, že žalobce skutečně požadoval po správním orgánu jen to, aby mu všechny (později odepřené) informace poskytl ve formě podkladů správního řízení o prodloužení stanoviska EIA. Tyto podklady ve svém souhrnu a ve svém komplexním vyznění byly schopny poskytnout informace o správním řízení, o procesním postupu správního orgánu, avšak jen část jejich obsahu se týkala relevantních informací o životním prostředí. Soud se proto ztotožnil se správním orgánem I. stupně i se žalovaným v tom, že se žalobce takto koncipovanou žádostí fakticky domáhal poskytnutí alespoň významné části správního spisu, přičemž neosvědčil, že by mu svědčil některý z důvodů, které by ho jinak opravňovaly k nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu. Správní orgán I. stupně i žalovaný proto správně odepřely žalobcovu žádost o tyto podklady s tím, že se ve skutečnosti jednalo o žádost o nahlížení do spisu, k čemuž žalobce nebyl oprávněn.
62. S výsledným stanoviskem o prodloužení EIA i s jeho podklady byla nakonec veřejnost seznámena na internetu i na úředních deskách dotčených územních samosprávních celků podle § 16 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle dostupných informací na webu portal.cenia.cz bylo stanovisko EIA k záměru prodlouženo dne 13. března 2023, pod č. j.: MZP/2021/710/4642. Městský soud je tedy současně toho názoru, že přezkoumávaný postup správních orgánů žalobce nijak nezkrátil na právu na informace o životním prostředí a žalobce tak není nijak omezen rovněž v případné procesní obraně jak proti stanovisku, tak proti záměru samotnému, k němuž bylo stanovisko vydáno.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, že žalobce s ohledem na povahu podkladů, o něž žádal, fakticky žádal o poskytnutí části správního spisu. Žádost v takové podobě, v jaké ji žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně, podle názoru městského soudu představuje zastřenou žádost o nahlížení do správního spisu a měla být tak vyřízena pouze v režimu § 38 správního řádu. Jelikož žalobce neosvědčil, že by mu svědčilo postavení některé z osob oprávněných nahlížet do spisu, správní orgány podle názoru soudu takto ze zákonného důvodu odepřely žalobcovu žádost.
64. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení

náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

66. S ohledem na § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 17. srpna 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu